

Rom 4, 20-21

20 og 21: Men på Guds løfte tvilte han ikke i vantro, men han ble sterk i sin tro, idet han gav Gud ære. Han var fullt viss på at det Gud hadde lovt, det var han òg mektig til å gjøre.

Fornuftens motstand og angrep klarte ikke å drive Abraham så langt at han "i vantro tvilte på Guds løfte". Han har nok fått oppleve vantroens angrep og fristelser, som omtalt tidligere, og han har nok uten tvil opplevd det hardere enn de fleste Guds barn. Likevel ble han ikke en av disse havsbølgene som drives og kastes av vinden (Jak 1: 6), men istedet lik et hus som var bygd på fjell. Skyllregn og flom hadde nok støtt mot huset, men det hadde ikke rast sammen. Om det hadde ristet, så hadde det blitt stående der på fjellet (Mat 7: 25). For det faste fjellet han bygde sin tro på, det var "Guds løfte" - tenk! - det den allmektige og sannferdige Gud hadde sagt.

Dette er virkelig et fjell. Derfor lot han seg ikke overbevise av fornuftens angrep og protester, så han kom i tvil, men "ble sterk i sin tro, idet han gav Gud ære". Han ble "sterk i sin tro", og det skjedde nettopp gjennom disse prøvelsene. Apostelen sier: (sv) "De har blitt sterke etter svakhet" (Heb 11: 34). Og Herrens ord til Paulus lød slik: "min kraft blir fullendt i svakhet" (2Kor 12: 9). Det er krigen som skaper de rette krigsmenn. På samme måten styrkes også troen i prøvelser og anfektelser. For den som gjennom alt dette får holde seg til Gud og hans ord, får se mer og mer av Guds trofasthet og makt, og lærer å kjenne den. Slik har Abraham vokst fra den ene grad av tro til den andre, inntil han fikk en meget sterk tro.

Idet han gav Gud æren. Ved at Abraham ikke tvilte på Guds løfte, men fortsatte å tro og vente på at det skulle bli oppfylt, hvor utrolig det enn så ut for menneskets øye - så har han gjennom dette "gitt Gud ære", sier Paulus her. Dette er et ord vi har stor grunn til å tenke nøye over. Den som under store trosprøvelser fremdeles holder fast ved Guds sannferdighet i hans løfter, og fortsetter å håpe der det ikke er noe som helst håp - bare fordi det er Gud som har gitt løftet - han gir Gud ære. Det mennesket erkjenner i virkelig alvor at Gud er allmektig og sannferdig. Luther sier: "Å gi Gud den rette ære, er intet annet enn å holde ham for en trofast og sannferdig, vis, barmhjertig og allmektig Gud. Ja, kort sagt erkjenne at han er den eneste som skaper og gir alt det som er virkelig godt".

Dette er det bare troen som virker. Gjennom vantroen derimot, frarøver vi Gud hans ære, og gjør ham til et svakt og avmektig vesen som en ikke kan stole på. Johannes sier: "Den som ikke tror Gud, har gjort ham til en løgner" (1Joh 5: 10). Og det er jo forferdelig. Men slik er vantroen. Derfor sier igjen Luther: "Gud krever ikke mer av oss mennesker enn at vi gir ham hans ære, og holder ham for vår Gud. Dvs. at vi ikke holder ham for en innbilt og tom avgud, men for en virkelig, sannferdig Gud, som tar oss til seg, hører våre bønner, forbarmer seg over oss, og hjelper oss i all nød. Når han får denne tillit fra oss, da beholder han sin guddom hel og ukrenket. Ja, da har han alt det et troende

hjerter har mulighet for å gi ham. Dette, av hjertet å gi Gud ære på en slik måte, det er sannelig den aller største viselighet, en (menneskets) rettfærdighet over all (menneskelig) rettfærdighet, en gudstjeneste over all annen gudstjeneste, et offer høyere enn alle andre offer".

Hvis vi tenkte nøyere over dette, ville vi nok strekke oss etter troens gave i langt større grad enn det som er vanlig. For det ville vel være en lyst for oss å kunne gi Gud noe han setter stor pris på? Det gjør vi altså hvis bare vi tror på hans ord og løfter, og dermed gir Gud ære. Og Paulus fortsetter å utdype dette at Abraham ved troen gav Gud æren. Han tilføyer:

Han var fullt viss på at det Gud hadde lovt, det var han og mektig til å gjøre. Han var "fullt viss på", og gjennomtrengt av den sannheten at han som hadde gitt løftet, var også mektig til å gjennomføre det. Herren hadde stilt Abraham overfor spørsmålet: "Skulle noen ting være umulig for Herren?" (1Mos 18: 14), og dermed ført Abraham til en dyp erkjennelse av at det Herren lovet, det var han også istand til å fullføre, fordi han var selve Skaperen, Den Allmektige. For ham kunne jo ikke noe være umulig. Engelen møtte jomfru Maria med den samme sannheten: "For ingenting er umulig for Gud" (Luk 1: 37), og gjennom disse ordene ble også troen skapt i hennes hjerte, troen på at hun "som ikke visste av mann", skulle bli Guds Sønnns mor.

Vi legger merke til at troen må leve på selve Guds allmakt. Troens vandring vil alltid føre gjennom forhold som ser fullstendig urimelige ut for fornuften, slik at det ikke er noe som helst mindre enn Guds allmakt som kan gi trygghet. Når en da jenker og omtolker Guds løfter på en slik måte at vi stakkars, maktesløse og blinde skapninger skal kunne begripe hvordan det skal kunne foregå, at det skal kunne oppfylles, da må vi ikke kalle det for "tro". Det er jo tvertimot å måle Guds makt og visdom med vår menneskelige målestokk. Vi drar Gud ned på vårt menneskelige, falne og dåraktige plan. Og det er jo rett og slett et hån mot Gud. Nei, har jeg bare et ord fra den allmektige Gud, la så det være nok for meg! Da lar troen seg ikke lenger svinge i takt med fornuftens angrep som sier: "Det kan da ikke være mulig!", - men avskjærer alle slike angrep med spørsmålet som ingen kan svare benektende på: "Skulle noen ting være umulig for Herren?"

Det var akkurat de samme bibelordene og tekstordet vårt (v. 21) Luther og hans medstridere styrket seg med, i striden for den rette læren om sakramentene, imot dem som ikke så mer i sakramentene enn det fornuften kunne være med på. Vær oppmerksom på at det er spesielt slike prøvelser alle troende må forberede seg på. Det gjelder først og fremst å beholde troen på at vi lever under nåden - samtidig med at synd, fristelse og anfektelse er det eneste vi opplever. Kjenner vi ikke denne "troshøyden", hjelper det ikke å øve seg i andre "kampformer". Dernest gjelder det også at vi må få nåde til å bli i troen på Guds bønnhørrelse og hjelp i enhver nød, i vårt kristenliv her på jorden - prøvelser hvor det bare er Guds egen styrkes kraft som duger til å holde troen oppe. Herren vil nok selv sørge for at vi kommer til å møte slike prøvelser, for at Guds ære og vår fullkommenhet under nåden, mer og mer skal vinne plass i våre hjerter.

Vi prøves kanskje så hardt at vi roper og skriker i både ytre og indre nød. Men jo hardere vi prøves - når bare Herren får lov å fri oss ut - jo mer vil hans makt og trofasthet bli forherliget. Selv sier han jo: "Jeg vil gå fram foran deg, og bakker vil jeg jevne. Dører av kobber vil jeg sprengte, og bomber av jern vil jeg hugge i stykker osv. ... for at de både i øst og i vest skal vite at det er ingen foruten meg. Jeg er Herren, og det er ingen annen. Det er jeg som er lysets opphav og mørkets skaper, som gir lykken og skaper ulykken. Jeg, Herren, gjør alt dette". "Jeg gjør død og gjør levende. Jeg sårer, og jeg leger". "Herren fører ned i dødsriket og fører opp derfra". "Jeg, jeg er Herren, og foruten meg er det ingen frelser" (Jes 45: 2-7, 5Mos 32: 39, 1Sam 2: 6, Jes 43: 11).

Den som har en slik Gud, og har sin trøst og styrke bare i hans allmakt og trofasthet, han er trygg i sin frelse. Han står fast og urokkelig. En så trofast og allmektig Gud følger meg jo alltid og over alt, slik at jeg ikke en gang kan "unngå" ham, om jeg skulle ville det. Han ser jo mine hemmeligste tanker, min skjulte bekymring og hvert eneste sukk. Og når så han, som er sannferdig i evighet, selv sier: "Kall på meg på nødens dag, så vil jeg utfri deg, og du skal prise meg", - hvor trygg og salig er jeg ikke da, når jeg har en slik Gud?

Et slikt lykkelig menneske var Abraham. Men det var ikke bare Guds allmakt og sannferdighet han trodde på. Nei, det som gjorde at han stod frelst og rettferdig innfor Gud, det var hans tro på løftet om kvinnens ætt som skulle knuse slangens hode. Det var dette løftet de trodde på, alle de som ble frelst under den gamle pakt. Men dette kommer vi nærmere inn på senere.